

David Baldacci

KIÚT

David Baldacci

KIÚT

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Fix

Copyright © 2017 by Columbus Rose, Ltd.

Hungarian translation © Kiss Ádám

© General Press Könyvkiadó, 2019

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
KISS ÁDÁM

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 247 8

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

1. fejezet

Ez a környék általában a világ legbiztonságosabb helyei közé tartozott.

De nem ma.

A J. Edgar Hoover-épület adott otthont az FBI központjának. 1975-ben nyitotta meg a kapuit, de az idő alaposan megviselte az egy háztömbnyi, lepusztult betonmonstrumot, amelynek ablakokkal tűzdelt, méhkasra emlékeztető homlokzata mögött üzemen kívüli tűzjelzők és vécék rejtőztek.

Az FBI egy új épületet kívánt felhúzni a tizenegyezer alkalmazott kiszolgálására, de még ki sem választották a helyét. Így az új központ megnyitása nagyjából kétmilliárd dollárnyi és hétvényi távolságba került.

Egyelőre ez maradt az otthonuk.

A fákkal szegélyezett járdán lépkedő magas férfit Walter Dabney-nek hívták. Uber-fuvarral érkezett az utcában található egyik kávézóig, rendelt valami ennivalót, most pedig gyalog tette meg az út hátralévő részét. A hatvanas éveiben járhatott, ritkuló, őszülő haját oldalt választotta el. Nemrégiben vágathatta le, és hátul kiállt belőle egy rakoncátlan tincs. Drága öltönyt viselt, amely a méretre szabott ruhadarabok pontosságával illett pocakos testére. Egy színes díszszembekendő dobta fel a sötét zakót. A nyakában lógó azonosítókártyákkal a Hoover-épület legtitkosabb szentélyeibe is bebocsátást nyerhetett a megfelelő kísérő társaságában. Zöld szeme éberen csillogott. Határozott léptekkel haladt, az aktatáskáját inkább lóbálta a kezében.

Az ellenkező irányból egy nő közeledett. Anne Berkshire metróval érkezett ide. Az ötvenes évei vége felé járt, alacsony termettel és hosszúkás, ovális arccal, amelyet ősz, vällig éró haj keretezett. Ahogy a Hoover-épület közelébe ért, mintha elbizonytalanodott volna egy pillanatra. A nyakában nem lógott azonosító. Egyetlen személyes irata a tárcájában lapuló jogosítványa volt.

Késő délelött lévén az utcákon már kevesebben jártak, mint korábban. De még így is rengeteg gyalogos sietett a dolgára, és az utcán pezsgett az élet, ahogy az autók elhúztak a tömb előtt, miközben néhány közülük befordult a Hoover-épület alatti garázsba.

Dabney kicsit gyorsított, díszes orrú, Allen Edmonds alkalmi cipője határozottan kopogott a koszos burkolaton. Füttyülni kezdett egy vidám dallamot. Látszólag semmi sem agasztotta a világon.

Most már Berkshire is gyorsabban lépkedett. Pillantása balra vándorolt, majd jobbra kapta el a tekintetét. Ezzel az észrevétlen mozdulattal mintha az egész környezetét felmérte volna.

Nagyjából húsz méterrel Dabney mögött Amos Decker baktatott magányosan. Jó százkilencvennyolc centiméter magas volt, amerikai focistákhoz illő testfelépítéssel, elvégre régen egy profi csapatban játszott. Hónapok óta diétázott, és le is adott jó pár kilót, de még lett volna hová fejlődnie. Keki színű, a felhajtásnál foltos nadrágot és az Ohio State Buckeyes amerikaifutball-csapat emblémájával díszített, hosszú pulóvert viselt, amely nemcsak a pocakját rejtette el jótékonyan, hanem az övére fűzött tartóban hordott negyedik generációs Glock 41-es pisztolyát is. A tizenhárom golyót rejtő, teljesen feltöltött tárral együtt a fegyver egy kilót nyomott. Negyvennyolcas cipője hangosan csattogott a járdán. A haja finoman szólva is rendezetlen volt. Decker az FBI egyik akciócsoportjánál dolgozott. Épp a Hoover-épületbe tartott egy megbeszélésre.

A legkevésbé sem várta a találkozót. Érezte, hogy változás közeleg, márpedig Decker nem szerette a változást. Az elmúlt két évben pont elégszer tapasztalhatta meg ahhoz, hogy egy életre elege legyen belőle. Épp most állt be az új rutinja az FBI-nál, és szeretett volna egy kis nyugalmat. Ám szemmel láthatóan ez a vágya a hatáskörén kívül esett.

Megkerülte a járdán felállított és részben az úttestre lógó barikádot. Megnyitottak és narancssárga hálóval elkerítettek egy szerelőaknát, amely körül munkások gyülekeztek. Egy férfi, védősisakkal a fején, felbukkant a lyukból, és egy másik férfi odaadott neki egy szerszámot. A többiek csak körbeállták őket, néhányuk kávéét ivott, mások beszélgettek.

Nem is rossz melő, ha meg tudod szerezni, gondolta Decker.

Látta maga előtt Dabney-t, de nem szentelt neki különösebb figyelmet. Berkshire-t nem vette észre, mert annyira nem kémlelte maga előtt az utcát. Elhaladt a mélygarázs bejárata előtt, és odabólintott az FBI egyenruháját viselő biztonsági őrnek, aki a járdán álló, kis ablakos őrbódében strázsált. A vigyázzban álló férfi viszonzta a gesztust, a szemét napszemüveg takarta, de kötelességtudóan vizslatta az utcát. A jobb keze a pisztolytáskába tett szolgálati fegyverén nyugodott. A kilenc milliméteresbe Speer Gold Dot G2 lőszert tettek, amelyet az FBI elsősorban az átütőképessége miatt részesített előnyben. A történet mottója lehetett volna az is, hogy „egy lövés, egy áldozat”. Persze ezt a legtöbb lőszerről el lehetett mondani, ha a megfelelő helyen találták el vele a célpontot.

Egy madár húzott el Decker előtt, majd megült egy lámpaoszlopon, és kíváncsian kezdte figyelni a járókelőket. A levegő hideg volt, és Decker a vastag pulóvere ellenére egy kicsit megborzongott. A napot felhők takarták, amelyek nagyjából egy órája bukkantak fel a horizonton, elhaladtak a Potomac folyó felett, majd szürke kupolaként borultak Washington fölé.

Előrébb Dabney már a tömb végéhez közeledett, ahol balra akart fordulni. Az FBI üzleti ügyfeleknek fenntartott bejá-

rata volt itt. Évekkel korábban ingyenesen lehetett bejárni az épületet, és az emberek megtekinthették a híres FBI-labort, valamint nézhették, ahogy a különleges ügynökök a lőtéren gyakorolnak.

A modern kori terrorizmus beköszöntével mindez véget ért. Szeptember 11-e után az idegenvezetéseket megszüntették, majd 2008-ban újraindították őket. Az FBI még egy oktatóközpontot is nyitott a látogatóknak. De a látogatási kérelmet legalább egy hónappal korábban le kellett adni, hogy az FBI elvégezhesse a részletes háttérellenőrzést. A legtöbb szövetségi épület valóságos erődítménnyé vált, ahová alig lehetett belépni, kijutni pedig még nehezebb volt.

Dabney lassított, ahogy elérte a sarkot.

Berkshire viszont éppen hogy gyorsított.

Decker továbbra is nagyokat lépett, amíg már csak nagyjából tíz méter választotta el Dabney-től.

Berkshire öt méterre lehetett Dabney másik oldalán. Pillanatokkal később a távolság megfelelővé vált. Aztán már szinte csak egy méter volt közöttük.

Decker most már látta Berkshire-t, mivel a nő egészen közel ért Dabney-hez. Ő maga körülbelül három méterrel lehetett a páros mögött, amikor ő is elkezdett befordulni.

Berkshire Dabney-re pillantott, mint aki akkor figyel fel rá először. Dabney nem nézett vissza rá, legalábbis nem rögtön.

Pár pillanattal később Dabney észrevette, hogy a nő őt bámulja. A férfi elmosolyodott, és ha kalapot viselt volna, talán azt is megemeli udvariasságból.

Berkshire nem mosolygott vissza rá. A keze a táskája csatja felé mozdult.

Dabney még jobban lelassított.

Az utca túloldalán Decker észrevett egy árust, aki burritót árult reggelire egy furgonból, és azon töprengett, hogy van-e még ideje venni egyet a megbeszélése előtt. Amikor úgy döntött, hogy nincs, és az alakjának sem tenne jót, Decker újra

felnézett, és azt látta, hogy Berkshire és Dabney egymás mellé értek.

Decker nem tartotta különösnek a dolgot; azt feltételezte, hogy ismerik egymást, és talán itt beszéltek meg találkoztót.

Az órájára pillantott, hogy ellenőrizze az időt. Nem akart elkésni. Ha tényleg megváltozik az élete, nem akart lekésni róla.

Amikor újra felnézett, döbbenten megmerevedett.

Dabney két lépéssel a nő mögött állt. Berkshire mit sem sejtett róla, de a férfi egy kis méretű Berettát irányított a nő fejére.

Decker a fegyvere után nyúlt, és épp kiáltani akart, amikor Dabney meghúzta a ravaszt.

Berkshire előreesett, ahogy a kissé felfelé haladó töltény becsapódott a tarkójánál. Szétroncsolta a nyúltagyat, átszakította a koponyát, pingponglabdaként pattant meg a belső csontozaton, majd az orrán keresztül távozott, és a bemeneti seb háromszorosát hagyta maga mögött a golyó felhalmozódó kinetikus energiája miatt. A nő a járdára zuhant, az arca szinte teljesen szétroncsolódott, és a betont beterítette a vére.

Pisztollyal a kezében Decker előrelódult, miközben az utcán sikítózni és menekülni kezdtek az emberek. Dabney még mindig a kezében tartotta a fegyverét.

A szíve ugyan a torkában dobogott, de Decker megcélozta a Glockkal a férfit.

– FBI! Tegye le a fegyverét! – kiáltotta el magát. – Azonnal! Dabney feléje fordult. Nem tette le a fegyvert.

Decker hallotta, hogy valaki futva közeledik. A bódében álló őr rohant feléjük, szintén előhúzott fegyverrel.

Decker a válla felett gyorsan odapillantott, és felemelte az azonosítókártyáját a szabad kezével.

– Az FBI-nak dolgozom. Most lőtte le a nőt.

Elengedte az azonosítót, és kétkezes lövőhelyzetet vett fel, miközben a fegyvert Dabney mellkasára irányította. Az egyenruhás őr odaszaladt mellé, és ő is Dabney-re célzott.

– Most azonnal tegye le a fegyvert! – kiáltotta az őr. – Ez az utolsó figyelmeztetés, vagy lövünk.

Két fegyver egy ellen. A férfi reakciójának nyilvánvalónak kellett volna lennie. A földre feküdni, hogy ne kapjon golyót.

Dabney először az őrré pillantott, aztán Deckerre.

Elmosolyodott.

– Ne! – kiáltotta Decker.

Walter Dabney a pisztolya csövét az álla alá nyomta, majd második és egyben utolsó alkalommal is meghúzta a ravaszt.

2. fejezet

Sötétség. Mindnyájunkra ez vár az utolsó pillanatainkban. Amos Decker erre gondolt, miközben a széken üldögélt, és a holttestet tanulmányozta.

Anne Berkshire egy fémasztalon feküdt az FBI hullaházában. A ruháit levették róla, és a bizonyítékgyűjtő zsákba tették későbbi elemzésre. Meztelen testét lepedő borította, felismerhetetlen arcát is letakarták, bár az anyagot máris összepiszkolta a vére és a szétroncsolt szövetek.

A törvény megkövetelte a boncolást, bár kétség sem fért hozzá, hogy mi okozta a nő halálát.

Walter Dabney egy hihetetlen fordulatnak köszönhetően nem halt meg. Legalábbis még nem. Az ügyeletes kórház orvosai nem fűztek nagy reményeket a felépüléséhez, még arra sem számítottak, hogy visszanyeri az eszméletét. A golyó keresztülhatolt az agyán; az is kész csodának számított, hogy nem halt meg azonnal.

Alex Jamison és Ross Bogart, Decker két kollégája a civilekből és FBI-ügynökökből álló akciócsoporthoz, most is Dabney-vel volt a kórházban. Ha magához térne, a leghal-kabban elmotyogott szót is szerették volna elcsípni, hátha az megmagyarázza, hogy miért gyilkolta meg Anne Berkshire-t egy forgalmas utca kellős közepén, és aztán miért próbált

meg magával is végezni. Az orvosok arra nem számítottak, hogy Dabney annyira felépül, hogy ki lehessen kérdezni.

Egyelőre tehát Decker tovább ült a sötétben, és a letakart testet bámulta.

Bár a szoba az ő számára a legkevésbé sem volt sötét.

A férfi szeme előtt a helyiség földöntúli kékségben ragyogott. A foci pályán elszenvedett, majdnem halálos sérülése miatt összezavarodott az érzékelése. Ezt a tünetegyüttest szinesztéziának nevezik. Számára a halált a kék szín jelölte. Az utcán is látta, amikor Dabney megölte Berkshire-t.

És most is kéknek látszott minden.

Decker vallomást tett a városi rendőrségnek és az FBI-nak, ahogy a fegyveres őr is, aki utána érkezett a tett helyszínére. Nem volt sok mondanivalójuk. Dabney fegyvert rántott, majd lelőtte Berkshire-t, aztán pedig magával is végzett. Ez teljesen világos volt. Az azonban a legkevésbé sem, hogy mindezt miért tette.

Felkapcsolták a villanyt a teremben, és belépett egy fehér laborköpenyt viselő nő. A halottkém Lynne Wainwright néven mutatkozott be. A negyvenes éveiben járhatott, és szigorú, meggyötört vonásai voltak, amelyek azokat az embereket jellemezték, akik az emberi faj által kiagyalt mindenféle erőszakkal találkoztak már. Decker felállt, megmutatta neki az azonosítóját, és közölte, hogy az FBI akciócsoportjában dolgozik. Azt is elárulta, hogy szemtanúja volt a gyilkosságnak.

Decker felpillantott, miközben Todd Milligan, az akciócsoport negyedik tagja is belépett a terembe. Egy ötödik kollégájuk, a pszichológus végzettségű Lisa Davenport nem tért vissza a csoporthoz, úgy döntött, hogy inkább magánpraxist nyit Chicagóban.

Milligan a harmincas évei közepén járt, körülbelül száznyolcvan centiméter magas volt, a haját rövidre vágatta, az alakját pedig mintha gránitból faragták volna. A közös munkájuk kezdetén először nehezen értettek szót Deckerrel, de

mostanra olyan jól kijöttek, amennyire az Decker esetében lehetséges volt.

Decker nehezen épített ki kapcsolatot másokkal. Ez nem volt mindig így, de már nem ugyanaz az ember volt, mint régebben.

A szinesztézia mellett Deckernél hipermnéziát, vagyis tökéletes emlékfelidézést is diagnosztizáltak, miután agyi traumát szenvedett a korábban említett durva ütközés miatt az NFL-ben eltöltött igen rövid karrierje során. Ezután megváltozott a személyisége, és míg korábban társaságkedvelő és szórakoztató típus volt, a sérülést követően zárkózottá vált, és nem ismerte fel a legalapvetőbb szociális jelzéseket sem, pedig ezt a képességet a legtöbben magától értetődőnek tekintették. Akik először találkoztak vele, általában azt hitték, valamilyen fokú autizmusban szenved.

És talán nem is tévedtek olyan nagyot.

– Hogy vagy, Decker? – kérdezte Milligan. Ahogy mindig, most is sötét öltönyt, makulátlan fehér inget és csíkos nyakkendőt viselt. A rongyosan öltözködő Decker szinte hajléktalannak tűnt mellette.

– Jobban, mint ő – mutatott Decker Berkshire holttestére.
– Mit tudunk róla eddig?

Milligan előhúzott egy kis méretű, elektronikus noteszt a kabátja belső zsebéből, és legörgetett a kijelzőn. Mindeközben Decker nézte, ahogy Wainwright lehúzza a lepedőt Berkshire testéről, és előkészíti a boncolás elvégzéséhez szükséges eszközöket.

– Anne Meredith Berkshire, ötvenkilenc éves, egyedülálló, helyettes tanár egy Fairfax megyében található katolikus iskolában. Restonben él, pontosabban élt. Egyelőre nem találunk rokonokat, de még keressük őket.

– Miért ment a Hoover-épülethez?

– Nem tudjuk. Abban sem vagyunk biztosak, hogy oda tartott. Az iskolában mindenestre nem kellett aznap órát tartania.

- Walter Dabney?
- Hatvanegy éves, házas, négy felnőtt gyermek édesapja. Sikeres vállalkozása van állami megbízásokkal. Az FBI-nak és más ügynökségeknek is dolgozik. Korábban tíz évet húzott le a Nemzetbiztonsági Ügynökségnél. McLeanben él egy nagy családi házban. Igazán jól ment a sora.
- Egészen mostanáig – jegyezte meg Decker. – Mit tudunk a feleségéről és a gyerekekről?
- A feleségével beszéltünk. Hisztérikus állapotban van. A gyerekek már nem otthon élnek. Az egyikük Franciaországba költözött. Most mindnyájan ideutaznak.
- Volt valamelyiküknek ötlete, hogy miért tehetete?
- Nem beszéltünk még mindegyikükkel, de eddig nem került elő semmi. Egyelőre sokkos állapotban vannak.
- Decker ezek után feltette a legnyilvánvalóbb kérdést:
- Van kapcsolat Berkshire és Dabney között?
- Még csak most kezdtünk neki az ellenőrzésnek, de egyelőre nincs. Szerinted csak le akart löni valakit, mielőtt magával is végzett volna, és a nő volt a legközelebb hozzá?
- Az biztos, hogy ő volt hozzá a legközelebb – mondta Decker. – De ha meg akarod ölni magadat, akkor miért ránk gatsz bele egy ártatlan embert is? Mi értelme lenne?
- Talán megőrült a fickó. Lehet, hogy a múltjában találunk valami magyarázatot arra, hogy mitől kattant be.
- Volt egy aktatáskája és egy azonosítója. Úgy tűnt, a Hoover-épület felé tart. Megbeszélése lett volna?
- Igen. Megerősítettük, hogy egy megbeszélésre ment, mert a cége kezelt egy projektet az FBI számára. Rutinméló.
- Szóval „bekattan” valamitől, de azért felvesz egy öltönyt, és beugrik a városba egy rutinmegbeszélésre?
- Milligan bólintott.
- Szerintem sincs sok értelme. De azért elképzelhető.
- Minden elképzelhető, amíg meg nem győződünk az ellenkezőjéről – jegyezte meg Decker.
- Odasétált Wainwright mellé.

– A gyilkos fegyver egy kilenc milliméteres Beretta volt – mondta. – Bemeneti seb a tarkón, a röppálya enyhén felfelé ível. A golyó becsapódásának a pillanatában meghalt.

Wainwright előkészített egy csontfűrész, amellyel fel akarta vágni Berkshire koponyáját.

– A külső sérülések is ezt mutatják – értett egyet.

– Ha Dabney meghal, maga végzi majd a boncolást?

A nő bólintott.

– Az FBI fogja vezetni a nyomozást, mert Dabney-nek szerződése volt velük, ráadásul az egész a küszöbükön történt. Szóval én leszek az embere.

Decker elfordult, és így szólt Milliganhez:

– Kiosztotta már az FBI valakinek az ügyet?

Milligan bólintott.

– Kik vannak benne? Ismered őket?

– Elég jól ismerem őket, mert mi vagyunk azok.

Decker pislogott egyet.

– Hogy mit parancsolsz?

– Bogart csapatát, vagyis minket állítottak az ügyre.

– De mi döglött ügyekkel foglalkozunk.

– Erről volt szó a mai megbeszélésen. Változtattak a megbízásunkon. A döglött ügyek helyett aktívakat kapunk. És mivel te ott voltál a helyszínen, kézenfekvőnek tűnt nekünk adni az esetet. Szóval zöld utat kaptunk.

– Annak ellenére, hogy szemtanú vagyok?

– Nem igazán kérdéses, hogy mi történt, Decker. Ráadásul rengetegen tanúi voltak a történeteknek. Rád nincs szükségük.

– De azért jöttem ide, hogy döglött ügyekkel foglalkozzak – ellenkezett Decker.

– Ezt nem mi döntjük el, Decker. A fejesek találják ki.

– És így kihúzzhatják alólunk a szőnyeget? Kérdés nélkül?

Milligan megpróbált elmosolyodni, de aztán meglátta Decker zavart arckifejezését, és lehervadt az arcáról a vigyor.

– Bürokrácia az egész, Decker, nekünk pedig követnünk kell a parancsot. Legalábbis Rosznak és nekem. Ti Jamisonnal

végül is leléphettek, de az én karrierem az FBI-hoz kötődik. – Elhallgatott. – Ettől még rosszfiúkat kapunk el. Csak új ügyekben. Továbbra is azt csinálhatnád, amiben olyan jó vagy.

Decker bólintott, de Milligan szavai szemmel láthatóan nem hatották meg túlzottan. Berkshire testére pillantott. A kék vibrálás minden irányból elárasztotta. Kissé felfordult a gyomra.

Wainwright rápillantott, és észrevette a nevet Decker azonosítóján.

– Várjunk csak egy percet! Amos Decker. Maga az, aki mindenre emlékszik?

Amikor Decker nem válaszolt, Milligan sietett a segítségére:

– Igen, ő az.

– Hallottam, hogy jó pár ügyet megoldottak az elmúlt néhány hónapban – folytatta Wainwright. – Elsősorban a Melvin Mars-esetet.

– Csatamban dolgozunk – magyarázta Milligan. – De Decker nélkül nem sikerült volna.

Decker megmocant, és a Berkshire kézfejen lévő rózsaszín foltra mutatott.

– Ez meg mi?

– Nézzük meg közelebbről – ajánlotta Wainwright. Megragadott egy forgókarra szerelt nagyítót, és a folt fölé helyezte. Bekapcsolta a lámpát, és a halott nő kezére irányította a fényt. Belepillantott a nagyítóba, és így szólt: – Olyan, mintha valami pecsét lenne.

Decker is belenézett a nagyítóba.

– Dominion Hospice. – Milliganre pillantott, aki az okos eszközt nyomkodta.

A férfi átfutotta a találatokat.

– Rendben, meg is van. A restoni kórház közelében található. Halálos betegeket kezelnek.

Decker Berkshire-re pillantott.

– Ha a jel még látszik a kezén, akkor ma járhatott ott. A zuhany leszedte volna.

– Szerinted meglátogatott ott valakit? – kérdezte Milligan.

– Hát, nem volt éppen halálos beteg, amíg Dabney el nem intézte.

Hirtelen egy szó nélkül kísétált a szobából.

Wainwright felvont szemöldökkel pillantott Milliganre a váratlan távozás után.

– Ő már csak ilyen... általában – mentegetőzött Milligan.
– Én már hozzászoktam.

– Akkor maga türelmesebb ember, mint én – válaszolta Wainwright, azzal felemelte a csontfűrészét. – Ha velem így fog bánni, lehet, hogy kipróbálom rajta ezt.

3. fejezet

Walter Dabney mellkasa görcsös rángásokkal emelkedett és süllyedt, ami azt jelezte, hogy már nincs sok ideje hátra. Mintha a tüdő lett volna az utolsó, megfáradt utóvéd, miközben a lélek épp elhagyni készült a testet.

Alex Jamison a húszas évei vége felé járó, magas, vékony, csinos nő volt hosszú, barna hajjal. A kórházi ágy jobb oldalán ült az intenzív osztályon. Ross Bogart, az FBI különleges ügynöke már a negyvenes évei végét taposta enyhén őszülő, tökéletesre fésült, sötét hajával, és a nő bal oldalán állt egyenesen, akár a cövek. Az ágy vázát markolta.

Dabney az ágyban feküdt, és egy csomó monitorkábel és gyógyszereket szállító cső lógott ki belőle. A jobb szeme üres kráterként tátongott, mert az állába csapódó golyó ezen a helyen távozott, miután átszakította az agyát. Az arcbőre holt-sápadt volt, de a legtöbb helyen feldagadt, és rózsaszín vér-aláfutások éktelenítették. A légzése akadozott, és a monitor szerint az életjelei erősen ingadoztak. Az intenzív osztályon ápolták, ahová a kórház legbetegebb páciensei és legsúlyosabb sérültjei kerültek.

De ő nem megsérült, Walter Dabney haldoklott.

Az orvosok, akik a nap folyamán megvizsgálták, mindnyájan megerősítették, hogy az agya előbb vagy utóbb le fogja állítani a szívét. És ez ellen semmit sem tudtak tenni. Olyan súlyos sérüléseket szenvedett, hogy sem gyógyszerek, sem műtét nem hozhatta rendbe. Egyszerűen csak visszaszámoltak a haláláig.

Mrs. Eleanor Dabney, akit a legtöbben csak Ellie-ként ismertek, harminc perccel azután érkezett, hogy az FBI elmondta neki a történeteket. Őt is ki kellett kérdezniük, de jelen pillanatban a nő egyszerű, gyászoló özvegy volt csupán. Épp a végében hányt, egy nővér sietett a segítségére.

Bogart Jamisont méregette. A nő mintha megérezte volna a pillantását, és felnézett.

– Decker jelentkezett már? – kérdezte a férfi csendesesen.

A nő ellenőrizte a telefonját, majd megrázta a fejét.

– Bement a hullaházba Berkshire testével. – Bepötyögött egy üzenetet, és elküldte. – Toddot is betettem a címzettek közé – jegyezte meg.

Bogart bólintott.

– Remek. Ő majd ügyel Deckerre.

Mindketten tudták, hogy a nyomozónak nem erőssége a kommunikáció. Sőt, kifejezetten pocsék benne.

Bogart megint lepillantott Dabney-re.

– A pasas múltjában semmi sem utal arra, hogy ilyesminek kellett történnie. Berkshire-rel sem találtunk kapcsolatot.

– Valaminek lennie kell – válaszolt Jamison –, hacsak nem teljesen véletlen az egész. És annak sincs túl sok értelme.

Bogart egyetértően bólintott, aztán a monitorra pillantott. A haldokló férfi szívverése és légzése nagy kiugrásokkal ingadozott.

– Jó eséllyel egyetlen szó nélkül fog meghalni.

– De ha mond valamit, mi itt leszünk – jegyezte meg Jamison.

Kinyílt a fürdőszoba ajtaja, és kilépett rajta a nővér meg

Ellie Dabney. A magas nőnek széles válla, hosszú lába, karcsú dereka és vékony csípője volt. Vonzó vonásait csak még jobban hangsúlyozta finom álla, magas és határozott arccsontja és nagy, ragyogóan kék szeme. Hosszú, ezüstösen ősz haja volt, amelyet nem festett. Ránézésre fiatalabb korában sportos életet élhetett. Most a hatvanas évei elején járt, négy felnőtt gyermeke, három unokája és egy haldokló férje volt, így az összetört nő maga is annyira hasonlított egy halottra, amennyire ez egy élő számára csak lehetséges volt.

Bogart odakészített neki egy széket az ágy mellé, miközben Jamison felállt, és segítette a nővérnek odaterelni Ellie-t az ülőalkalmatossághoz, amelyre aztán a nő inkább lerogyott, mintsem leült.

A nővér rápillantott a monitorra, baljós pillantást vetett Bogarra, majd kiment, és becsukta maga mögött az ajtót. Ellie átnyúlt az ágy rácsán, és megragadta a férje karját, miközben a homlokát a legfelső rúdnak nyomta.

Bogart hátralépett, Jamison pedig visszaült a helyére. Összenéztek, miközben a nő zokogását hallgatták.

– Mrs. Dabney, megszervezhetjük, hogy a gyermekeit idehozzák, ha megérkeznek a városba – szólalt meg a férfi valamivel később.

A nő először nem válaszolt, aztán végül bólintott.

– Ön ismeri a részleteket, vagy van valaki más, akivel...?

Ellie felnézett, és anélkül, hogy a férfit pillantott volna, így szólt:

– A lányom, Jules, ő... ő tudja pontosan. – Előhúzta a telefonját, bepötyögött valamit, és odaadta a készüléket a férfinak. Bogart leírta a telefonszámot, visszaadta a telefont Ellie-nek, majd kísértelt a szobából.

Jamison az idősebb nő vállára tette az egyik kezét.

– Nagyon sajnálom, Mrs. Dabney – mondta.

– Tényleg... Walt tényleg bántott valakit? Az FBI... ők... azt mondták...

– Nem muszáj most beszélünk erről.

Ellie könnyáztatta arcát Jamison felé fordította.

– Az nem lehetséges. Biztosak benne, hogy nem másvalaki lőtte le? Tudja, Walt a légynek sem ártott volna. Ő... – Az aszszony hangja elhalt, és a homlokát újra a rácsra hajtotta.

A monitor pittyegni kezdett, és mindketten felnéztek rá, de a berendezés elhallgatott.

– Biztosak vagyunk benne, Mrs. Dabney. Bárcsak mást mondhatnék! Sok szemtanú volt.

Ellie kifújta az orrát egy zsebkendőbe, majd határozott hangon így szólt:

– Nem fog felépülni, igaz?

– Az orvosok nem bizakodók.

– Azt sem tudtam, hogy van fegyvere.

– Észrevett valami változást a férje viselkedésében mostanában? – kérdezte meg Jamison, miután pár pillanatilag tanulmányozta a nőt.

– Hogy érti? – kérdezte Ellie szórakozottan.

– Hangulatváltozás? Munkahelyi problémák? Étvágytalanság? Talán többet ivott, mint általában? Depresszióra utaló jelek?

Ellie hátradőlt a széken, összegyűrte a zsebkendőt a kezében, és lebámult az ölébe.

Az ajtón kívül emberek lépkedtek, időként valaki elfutott, a gépek pittyegtek, bemondtak valamit a hangosbemondón keresztül, valamint felszereléseket és betegeket gurítottak végig a folyosón. A levegőben a kórházak megszokott fertőtlenítőszága terjengett. És állandóan hűvös volt. Az intenzív osztályon sohasem múlt a baljós feszültség, mintha csak a gépek váratlan riasztása választaná el az élőket a holtaktól.

– Walt nem igazán beszélt a munkáról odahaza. Nem is nagyon ivott, bár tudom, hogy az üzleti vacsorákon, a céges rendezvényeken meg hasonlókon legurított pár pohárral. Én is elmentem vele időnként. De csak annyit iszogatott, amennyit társaságban illik, az üzletkötés és a kapcsolatépítés érdekében, tudja.

– Értem. Voltak pénzügyi nehézségeik?
– Nem tudok róla. Ezzel Walt foglalkozott. Sohasem jelentek meg behajtók a háznál, ha ilyesmire gondol.

– A hangulata sem változott?

A nő megtörölte a szemét, és gyors pillantást vetett a férjére, mielőtt elkapta volna a tekintetét, mintha csak zavarban lenne, hogy ilyen sokat elárul róla egy idegennek.

– Sokféle hangulata volt. Nagyon keményen dolgozott, és ha jól ment az üzlet, boldog volt, ha pedig nem, akkor levertnek érezte magát, mint bárki más.

– Tehát semmi szokatlan?

Ellie még jobban összegyűrte a zsebkendőjét, majd behajította a szemetesbe.

Határozottan.

Jamisonhoz fordult, aki türelmesen várákozott. Ha a nő bármit is ellesett az Amos Deckerrel töltött időből, az a türelem volt, mind pozitív, mind negatív okokból.

– Nemrég elutazott.

– Hová?

– Épp ez volt a szokatlan. Nem mondta meg, hogy hová. Ilyesmit sohasem csinált korábban.

– Mennyi időre utazott el? – kérdezte Jamison.

– Szerintem nagyjából négy napra. Lehet, hogy többre. Egy másik úton volt New Yorkban, és onnan indult. Felhívott, és azt mondta, hogy valami váratlan dolog történt, aminek utána kell járnia, és nem tudja, hogy meddig fog tartani.

– Repülő, vonat? Külföldre ment?

– Nem tudom. Annyit mondott, hogy egy lehetséges ügyfélhez van köze. El kell simítania valamit. Az elmondása alapján nem tűnt túl fontos dolognak. Gondolom, az irodája szervezte meg az utat.

– Rendben, és akkor sem mondott róla semmit, amikor hazaért?

– Nem. Feltételeztem, hogy üzleti ügy. De attól a naptól kezdve volt valami, nem is tudom, furcsa benne.

– Ez mikor történt?
– Nagyjából egy hónapja.
– A férjének saját cége van, amelyik állami szerződéseket teljesít?

Ellie bólintott.

– Walter Dabney és Társai. Restonben található. A munkájuk nagy része titkos. Eredetileg csak a férjem dolgozott benne, de most már nagyjából hetven alkalmazottjuk van. Üzletársai is vannak, de Walter a cégvezető, és a tulajdonrész döntő többsége az ő kezében van. – Az asszony szeme elkerekedett. – Te jó ég, azt hiszem, most már az enyémben! – Rémulten nézett Jamisonra. – Ez azt jelenti, hogy nekem kell vezetnem a céget? Fogalmam sincs az üzletről. Még megfelelő biztonsági tanúsítványom sincs.

Jamison megragadta a kezét.

– Nem hiszem, hogy most az ilyen részletek miatt kellene aggódnia, Mrs. Dabney.

Ellie megnyugodott, és újra a férjére pillantott.

– Hogy hívták azt a valakit? Akit Walter...? Mondták, de nem emlékszem. Minden egybefolyik.

– Anne Berkshire. Helyettes tanár volt egy katolikus középiskolában Fairfaxben. Ismerte?

Ellie megrázta a fejét.

– Sohasem hallottam róla. És nem tudom, Walt honnan ismerné. Középiskolai tanár? Walttal viszonylag korán vállaltunk gyerekeket. Jules, a legidősebb harminchét éves. A legnagyobb unokánk viszont csak most kezdte az első osztályt. És nem is Virginiában laknak. Ráadásul nem katolikusok vagyunk, hanem presbiteriánusok.

– Értem. Mindenesetre köszönjük az információt. Sokat segített.

– Szükségem lenne egy ügyvédre? – bökte ki a kérdést Ellie.

Jamison kényelmetlenül érezte magát.

– Ebben igazán nem tudok tanácsot adni. Ha önnek vagy

a férjének van ügyvédje, vagy ismer egyet, érdemes beszélnie vele.

Ellie lassan bólintott, majd átnyúlt a rácson, és újra megfogta a férje kezét.

Egy pillanattal később Bogart lépett be ismét a szobába.

– Mindent elrendeztek, Mrs. Dabney – mondta. – A lánya szerint Natalie kivételével mindenki megérkezik ma estére.

– Natalie Párizsban él. Próbáltam elérni telefonon, de senki sem vette fel. Én pedig nem... nem voltam képes hangpostán vagy e-mailen keresztül elmondani a hírt.

– A lánya, Jules elérte őt, és tájékoztatta a történekről. Próbál minél előbb iderepülni.

– El sem hiszem, hogy ez történik – mondta Ellie. – Amikor Walt ma reggel elment, minden... tökéletes volt. És most? – Azzal felnézett rájuk. – Az egésznek vége. Egy pillanat alatt.

Egy pillanat alatt, ismételte meg magában Jamison.

4. fejezet

Egy holttestekkel teli helyről megérkeztek egy haldoklók-kal teli helyre.

Miután beszéltek a recepcióssal, Deckert és Milligant továbbirányították a Dominion Hospice igazgatójához, Sally Palmerhez. A nő megdöbbenéssel fogadta Anne Berkshire halálhírét.

– Ma reggel járt itt – értetlenkedett, miközben leült velük szemben a kis, túlsúfolt iroda asztalához.

– Mi is így tudjuk – mondta Decker. – Ezért is vagyunk itt. Láttuk, hogy a kezén van egy pecsét a hospice nevével.

– Igen, ez a biztonsági eljárásunk része.

– Milyen komoly biztonsági intézkedésekre van szükség egy ilyen helyen? – érdeklődött Milligan.

Palmer szigorú pillantást vetett rá.

– A betegekink gyengék, és erős gyógyszerelés alatt állnak. Aligha tudnák megvédeni magukat. Ezért ez a mi felelősségünk, és nagyon komolyan is vesszük a feladatot. Minden látogató köteles bejelentkezni a recepción. A kézre nyomott pecsét jól látható, és naponta változtatjuk a színét. Így az alkalmazottaink ránézésre meg tudják mondani, hogy az adott látogatót megfelelően ellenőrizték-e, vagy sem.

– Berkshire valamelyik rokonát itt ápolják az intézetben? – faggatózott tovább Decker. – Ezért járt itt ma reggel?

– Nem, dehogy. Anne önkéntesként dolgozott nálunk. Időt töltött néhány beteggel. A családtagok gyakran nem a közelben laknak, és így ritkán tudnak csak látogatóba jönni. Vanak gondosan megválogatott önkénteseink, akik bejönnek beszélgetni a betegekkel, olvasnak nekik, vagy csak üldögélnek náluk. A haldoklás önmagában is nehéz dolog. Hát még egyedül.

– Kivel beszélt ma Berkshire? – érdeklődött Milligan.

– Ezt könnyen ki tudom deríteni. Bocsássanak meg egy pillanatra.

Palmer felállt, és kiment a szobából.

Milligan elővette a telefonját, és megnézte az üzeneteit.

– Dabney felesége a kórházban van a férjével. Alex azt írja, hogy a férfi nem tért magához, és valószínűleg nem is fog.

– Mondott nekik valamit a feleség?

– Nem ismerte Anne Berkshire-t, és nagyjából abban is biztos volt, hogy a férje sem. A férje vállalkozásáról sem tudott részleteket, és ötlete sem volt, hogy miért tette, amit tett. De Alex utána újra írt. Mrs. Dabney azt mondta, hogy a férjének volt egy váratlan útja nagyjából egy hónapja, ami után nem volt a régi.

– Ezt meg hogy értette?

– Megváltozott a hangulata. És nem árulta el a nőnek, hogy merre járt.

– Értem.

Milligan körbenézett a kis irodában.

– Szerinted tényleg megtudhatunk valamit ezen a helyen?

– Néha idegenek a gyilkosok, de a legtöbb áldozat ismeri az elkövetőt.

– Igazán megnyugtató gondolat – jegyezte meg Milligan borongósan.

A két férfi elhallgatott, aztán Palmer pár perccel később visszatért.

– Ma kora délelőtt három beteggel találkozott. Dorothy Vittersszel, Joey Scott-tal és Albert Drewsszal.

– Gyakran meglátogatta őket? – kérdezte Decker.

– Igen.

– Azt mondta, hogy ma délelőtt korán jött be. Általában ilyenkor járt ide?

– Most, hogy mondja, nem. Inkább dél körül szokott érkezni. A betegek akkor már többnyire élénkebbek.

– Beszélhetünk velük? – kérdezte Decker.

Palmer meghökkent a kérdésem.

– Nem tudom, mit mondhatnának. Nagyon betegek. És gyengék.

Decker felállt a székből.

– Ezt megértem, de Anne Berkshire-t ma délelőtt meggyilkolták, és nekünk kell megtudnunk, hogy miért. Ha pedig szokatlan időben érkezett ide, nem sokkal azelőtt, hogy be ment volna a belvárosba, ahol megölték, akkor minden lehetséges nyomot meg kell vizsgálnunk. Remélem, ezt megérti.

– A lehető legtapintatosabbak leszünk – fűzte hozzá Milligan gyorsan.

– Muszáj elmondaniuk, hogy Anne-t megölték? Ez nagyon felzaklatná őket.

– Ezt igyekszünk elkerülni – válaszolt Milligan.

Decker egy szót sem szólt. Már a folyosót nézte.

Dorothy Vitters a nyolcvanas évei végén járó, törekeny hölgy volt, és egészen mélyen süppedt bele a halálos ágyába. A titoktartási kötelezettség miatt Palmer nem árulta el nekik,

hogy milyen betegségben szenved. Elbúcsúzott tőlük a folyosón, és visszament az irodájába.

Decker megállt a folyosón, és körbenézett a kicsiny, spártaian berendezett szobában.

– Minden rendben? – súgta Milligan.

Decker igazság szerint nem volt rendben.

Amit itt látott, az nem a halál élénkké ragyogása volt, hanem sokkal inkább mély tengerké. Először tapasztalt ilyet. De ahogy a halálos beteg Vittersre pillantott, rögtön megértette, hogy miért. A közelgő halált egyszerűen a kék egy másik árnyalata jelképezte számára.

Ez különös. Az agyam nemcsak megváltozott, hanem újra és újra meglepetést is tud okozni.

Nem akart ott lenni Vitters halálakor, mert nem akarta látni, ahogy a tengerké váratlanul élénk árnyalatba fordul.

– Minden rendben – mondta végül.

Belépett a szobába, fogott egy széket, és leült az ágy mellé. Milligan megállt mellette.

– Mrs. Vitters, Amos Decker vagyok, ő pedig itt Todd Milligan. Anne Berkshire-ről szeretnék beszélni önnel. Tudomásunk szerint ma délelőtt meglátogatta önt.

Vitters mélyen ülő szemmel pillantott fel rájuk. A bőre halványszürke volt, a szeme vizenyős, a légzése alig észlelhető. Decker látta a kanült a kulcsfontjánál, ahol beadták neki a fájdalomcsillapítót.

– Anne tényleg járt itt – kezdte lassan. – Meg is lepett, mert a szokásosnál korábban érkezett.

– Emlékszik, hogy miről beszélgettek?

– Kik maguk?

Decker épp elővette volna az azonosítóját, amikor Milligan megállította.

– Anne barátai vagyunk – mondta. – Megkért minket, hogy ugorjunk be, mert vissza akart jönni, hogy beszéljenek még egy kicsit, de kiderült, hogy nem fér bele az idejébe.

A vizenyős szemben aggodalom csillant.

- Jól van? Nem beteg, ugye?
- Egyáltalán nincsenek fájdalmai – válaszolt Decker meglepő őszinteséggel. Arra épített, hogy a nő gyógyszerei lelassítják a gondolkodását, különben Vitters hamar rájöhet, hogy a történetüknek nincs sok értelme.
- Csak a szokásos dolgok kerültek szóba. Az időjárás. Egy könyv, amit olvasott, és mesélt róla. A macskám.
- A macskája? – érdeklődött Milligan.
- Sunny már elpusztult. Már jó pár éve lehetett, de mintha tegnap történt volna. Anne szereti a macskákat.
- Semmi másról nem esett szó? – érdeklődött Decker.
- Nem, nem emlékszem rá. Nem maradt sokáig.
- Maga szerint jól volt? Nem viselkedett különösen?
- Biztosan jól van? – kérdezte a hölgy gyanakvó hangon.
- Miért kérdezzetnek ilyeneket? Talán haldoklom, de nem vagyok bolond.

Decker látta, hogy a vizenyős szem felvillan, mielőtt újra kihuny benne a láng.

– Igazság szerint az a helyzet...

– Tudjuk, hogy nem bolond, Mrs. Vitters – vágott közbe Milligan. – Ahogy a kollégám mondani akarta, az a helyzet, hogy Anne elesett, és beverte a fejét. Nem lesz semmi baja, de rövid távú amnéziában szenved. És szeretné felidézni a telefonja, a riasztója és a számítógépe jelszavát. Azért küldött minket, hogy derítsük ki, miről beszélgetett az itteniekkel, hogy elmondhassuk neki, hátha az segít az emlékezésben. Az orvosok szerint ez működhet.

Vitters megkönnyebbültnek tűnt.

– Ó, igazán sajnálom, hogy elesett!

Decker egy pillanatra Milliganre pillantott, mielőtt újra Vittersre nézett volna.

– Igazán sokat segítene, ha bármit el tudna mondani – szólt meg újra.

– Sajnos tényleg nem beszéltünk semmi érdekesről. Bár úgy tűnt, mintha Anne gyakran elkalandozna. Általában

ő irányította a beszélgetést, de ma időnként nekem kellett kérdeznem.

Milligan metsző pillantást vetett Deckerre, de a férfi Vittersen tartotta a tekintetét.

– Kérdezte tőle, hogy mi a baj?

– Igazság szerint igen. De azt mondta, hogy minden rendben. Valami foglalkoztatta, de nem árulta el, hogy micsoda.

– Nem tudja véletlenül, hogy ma magát látogatta-e meg először Anne, vagy járt már másnál is?

– Szerintem én voltam az utolsó. Említette, hogy utánam indulnia kell. Mondta, hogy dolga van valahol.

– Nem mondta, hogy hol?

– Nem.

Decker felemelkedett, és elindult kifelé.

– Köszönjük a segítséget – szólalt meg Milligan sietősen.

– Tehetünk valamit önért?

Vitters komoran elmosolyodott.

– Szóljanak értem pár jó szót odafent.

Miközben elindultak, Milligan odasúgta a társának:

– Figyelj, Decker, legyél kicsit finomabb velük, rendben?

Haldokolnak.

Elsétált Decker mellett, aki megfordult, és visszapillantott az ágyon fekvő, most már lehunyt szemmel pihenő Vittersre. Visszament hozzá, és lenézett rá. A tengerkéek színt lassan felváltotta a fejében az élénkkék. Decker nem hitt abban, hogy előre láthatja valakinek a halálát, de az elméje egyértelműen levonta a logikus következtetést a halálos beteg Vitters esetében.

Kinyújtotta a kezét, és megigazította a nő párnáját, hogy kényelmesebb legyen rajta a fekvés. Végigsimított az ősz haján, majd halkán így szólt:

– Sajnálom, Mrs. Vitters.

Nem látta, hogy Milligan a folyosóról figyel. Az FBI-ügynök még azelőtt elsietett, hogy Decker megfordult volna.